

Sygn. akt V **GC 316/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Stella Czołgowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Monika Jabłonecka

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2020 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. G.**

przeciwko (...) **Spółka Akcyjna V. (...) w W.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. na rzecz powoda P. G. kwotę 12.946,08 zł (dwanaście tysięcy dziewięćset czterdzieści sześć złotych osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 października 2017 roku do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.141,30 zł (pięć tysięcy sto czterdzieści jeden złotych trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 316/19

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 2 lipca 2020 r.

Pozwem z dnia 6 lutego 2019 r. powód P. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 12.946,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 października 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 8 sierpnia 2017 r. doszło do zdarzenia drogowego w miejscowości L.. Sprawca kolizji – M. Ś. – wycofując się pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...) z drogi podporządkowanej, wymusił pierwszeństwo przejazdu pojazdowi kierowanemu przez powoda (B. o nr rej. (...)). Innym uczestnikiem zdarzenia był A. Ż., kierowca pojazdu K., który również uległ uszkodzeniu. Powód dodał, że w wyniku przedmiotowego zdarzenia jego pojazd uległ uszkodzeniu, który został naprawiony za kwotę 12.946,08 zł. Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej, wnosząc o wypłatę odszkodowania w powyższej kwocie, jednakże pismem z dnia 19 października 2017 r. ubezpieczyciel odmówił przyznania odszkodowania, twierdząc, że nie mogło dojść do szkody w okolicznościach wskazanych w zgłoszeniu. Strona powodowa nadmieniła, że podczas przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego strona pozwana nie dokonała nawet oględzin pojazdu sprawcy szkody, składając natomiast zawiadomienie o próbie popełnienia przestępstwa przez powoda i drugiego poszkodowanego w zdarzeniu. Postępowanie prowadzone przez Prokuraturę Rejonową T. – Wschód w T. zostało prawomocnie umorzone. Powód wskazał również, że wielokrotnie odwoływał

się od decyzji pozwanej, jednakże nie zmieniła ona stanowiska i odmówiła wypłaty odszkodowania, kwestionując możliwość powstania uszkodzeń w deklarowanych okolicznościach.

Sąd Rejonowy w Toruniu w dniu 6 marca 2019 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w przepisany terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany potwierdził, że pojazd R. (...) był objęty ochroną ubezpieczeniową OC, nadto przyjął zgłoszenie szkody dotyczące uszkodzeń w pojeździe marki B.. Jednakże przeprowadzone postępowanie wyjaśniające pozwoliło na poczynienie ustaleń, że szkoda nie mogła powstać w takich okolicznościach, jak podano w zgłoszeniu szkody – uszkodzenia pojazdów nie korelują ze sobą i nie mogły powstać w okolicznościach podawanych przez uczestników zdarzenia. Pozwany dodał, iż w toku postępowania likwidacyjnego zlecono rzeczoznawcy ustalenie, czy rzeczywiście mogło dojść do kolizji i czy uszkodzenia tych pojazdów wzajemnie ze sobą korelują. Rzeczoznawca działający na zlecenie pozwanego ustalił, że uszkodzenia pojazdu B. są następstwem więcej niż jednego zdarzenia, bowiem niemożliwym jest, by w toku jednego zdarzenia powstały uszkodzenia o odmiennym kierunku ich powstania, a ponadto na powierzchni prawego boku pojazdu B. stwierdzono występowanie pyłu mineralnego, który nie został naniesiony przez kontakt z tylną częścią pojazdu marki R.. Pozwany dodał, że to powód musi wykazać, iż do zdarzenia doszło w podanych przez niego okolicznościach, skutkujących odpowiedzialnością strony pozwanej. Pozwany zakwestionował również wysokość kosztów naprawy podawanych przez powoda, wskazując, że z opinii wykonanej na zlecenie ubezpieczyciela wynika, że koszty naprawy opiewają na dużo niższą kwotę. Nadto w ocenie pozwanego użycie do naprawy nowych części oryginalnych – sygnowanych logo producenta pojazdu byłoby w istocie bezpodstawnym wzbogaceniem powoda.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wskazał, iż ze względu na brak dokonania oględzin pojazdu sprawcy szkody, twierdzenia pozwanego, jakoby do szkody nie mogło dojść w deklarowanych okolicznościach, uznać należy za całkowicie nieuzasadnione i niepoparte merytorycznie. Odnosząc się natomiast do wysokości szkody, powód podniósł, iż dokonał naprawy pojazdu i poniósł koszt z tym związany. Nadto wbrew twierdzeniom pozwanego naprawa nie została przeprowadzona w warsztacie stosującym stawki jak w (...), ale stawkę rynkową 100 zł za roboczegodzinę. Strona powodowa nie zgodziła się również z twierdzeniem pozwanego, iż tańsze zamienniki są wystarczające do naprawy przedmiotowego pojazdu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 sierpnia 2017 roku w L. doszło do zdarzenia drogowego, w którym brały udział trzy pojazdy, tj. B. o numerze rejestracyjnym (...), którym poruszał się P. G., R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez M. Ś. oraz motocykl K. o numerze rejestracyjnym (...) należący do A. Ż..

Kierujący pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...) podczas cofania z drogi podporządkowanej, nie udzielił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi marki B. o nr rej. (...), uderzając w jego prawy bok. A. Ż., kierujący motocyklem K. o nr rej. (...), aby uniknąć zderzenia ze znajdującym się przed nim pojazdem B., „położył” motocykl na lewą stronę, który w konsekwencji uległ uszkodzeniu. W pojeździe marki B. uszkodzona została prawa strona, tj. bok, prawe przednie i tylne drzwi oraz błotnik, zaś w pojeździe marki R. – tył.

Właściciel pojazdu marki R. (...) posiadał zawartą z (...) S.A. w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

W dniu 10 sierpnia 2017 r. poszkodowany P. G. zgłosił szkodę u ubezpieczyciela sprawcy, tj. (...) S.A. w W.. Współwłaścicielem pojazdu marki B. w chwili zdarzenia był (...) Sp. z o.o. we W., który scedował odszkodowanie za naprawę uszkodzonego pojazdu na rzecz P. G..

W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel sprawcy przeprowadził oględziny pojazdu marki B. o nr rej. (...) oraz motocykla K. o nr rej. (...). Nie dokonano oględzin pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...).

(dowody: oświadczenia sprawcy szkody komunikacyjnej, k. 21-22; druk zgłoszenia szkody komunikacyjnej, k. 27; pismo (...) sp. z o.o., k. 29; fotografia dowodu rejestracyjnego pojazdu marki B., k. 30; fotografie motocykla K. w aktach szkody na płycie CD, k. 5; fotografie pojazdu marki B. w aktach szkody na płycie CD, k. 5; zeznania świadka A. Ż., k. 249-249v; dowód z przesłuchania powoda P. G., k. 284-284v; pismo do sprawcy o potwierdzenie okoliczności, k. 213-213v, 226-226v)

Pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) został naprawiony po zdarzeniu z dnia 8 sierpnia 2017 r. przez A. S.A.P (...) z o.o. w A.. Koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wyniosły 12.946,08 zł brutto.

(dowody: kalkulacja naprawy nr (...), k. 8-10v; dowód wpłaty KP nr 119, k. 11; faktura VAT nr (...), k. 28; dowód z przesłuchania powoda P. G., k. 284-284v)

Decyzją z dnia 19 października 2017 r. (...) S.A. w W. odmówiło wypłaty odszkodowania w związku z nieuznaniem odpowiedzialności za szkodę. W uzasadnieniu wskazano, iż charakter uszkodzeń, deklarowany przebieg zdarzenia i dostępna dokumentacja fotograficzna wskazują, że zgłoszone uszkodzenia pojazdu B. nie korespondują z okolicznościami zdarzenia i powstały one w okolicznościach innych niż podane w zgłoszeniu szkody. Dodano, że uszkodzenia pojazdu B. wskazują, iż nie powstały w kontakcie z drugim pojazdem, ale podczas najechania na stałą przeszkodę.

(dowód: decyzja o odmowie wypłaty odszkodowania z dnia 19 października 2017 r., k. 7-7v)

P. G. kilkakrotnie odwoływał się od decyzji ubezpieczyciela, który jednak nie zmienił swojego stanowiska i odmówił wypłaty odszkodowania.

(dowody: pisma pełnomocnika powoda, k. 14, 19-20; odpowiedź na odwołanie z dnia 21 grudnia 2017 r., k. 23-24; wezwanie do zapłaty (reklamacja), k. 25-26)

(...) S.A. w W. złożyło zawiadomienie o próbie popełnienia przestępstwa przez P. G. i A. Ż., polegającego na usiłowaniu doprowadzenia ubezpieczyciela sprawcy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 37.443,60 zł (art. 286 § 1 k.k.).

Postępowanie prowadzone przez Prokuraturę Rejonową T.-Wschód w T. pod sygn. akt 1 Ds. (...) 2018 postanowieniem z dnia 8 listopada 2018 r. zostało umorzone wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu. Przeprowadzony w toku postępowania dowód z opinii biegłego potwierdził, że brak jest podstaw do twierdzenia, aby uszkodzenia pojazdu P. G. powstały w innych niż deklarowane przez niego okolicznościach i że są skutkiem wielu zdarzeń drogowych.

(dowód: postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 8 listopada 2018 r. z uzasadnieniem, k. 15-18)

A. Ż. wniósł do Sądu Rejonowego w Toruniu powództwo przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 6.898,30 zł tytułem odszkodowania w związku ze szkodą z dnia 8 sierpnia 2017 r. Wyrokiem z dnia 11 lipca 2019 r. Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny zasądził od (...) S.A. w W. na rzecz A. Ż. kwotę 8.298,30 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu (po rozszerzeniu powództwa).

Zgodnie z przeprowadzonym w toku postępowania dowodem z opinii biegłego sądowego uszkodzenia motocykla marki K. o nr rej. (...) mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez A. Ż., zaś materiał dowodowy nie daje podstaw do kwestionowania deklarowanych okoliczności zdarzenia. W motocyklu wystąpiła szkoda całkowita.

(dowód: akta sprawy Sądu Rejonowego w Toruniu o sygn. I C 308/18)

Uszkodzenia pojazdu B. o numerze rejestracyjnym (...) mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez P. G.. Nie można wykluczyć, że uszkodzenia pojazdu B. powstały jako wynik jednego zdarzenia drogowego.

Koszt naprawy pojazdu B. o numerze rejestracyjnym (...) w celu przywrócenia go do stanu sprzed szkody wynosił 13.139,14 zł.

(dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D. z załącznikami, k. 295-312; zeznania biegłego na rozprawie w dniu 25 czerwca 2020 r., k. 343-343v)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez strony postępowania, w tym zgromadzone w aktach szkody, jak również na podstawie akt sprawy o sygn. I C 308/18, zeznania świadka A. Ż., dowód z przesłuchania powoda P. G. oraz opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D. wraz z zeznaniami biegłego złożonymi na rozprawie.

Strony nie podważały wiarygodności przedłożonych do sprawy dokumentów, a również Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadka A. Ż., bowiem były jasne, spójne i logiczne. Świadek szczegółowo zrelacjonował przebieg zdarzenia z dnia 8 sierpnia 2017 r., który pozostawał zbieżny z relacją powoda P. G.. Świadek wskazał również na zakres uszkodzeń pojazdów uczestniczących w kolizji oraz zeznał, że nie znał wcześniej powoda ani sprawcy szkody.

Sąd dał również wiarę dowodowi z przesłuchania powoda P. G., który wyczerpująco przedstawił okoliczności związane z przebiegiem zdarzenia szkodowego. Powód opisał również zakres uszkodzeń swojego pojazdu oraz wskazał, iż pojazd ten został naprawiony po szkodzie.

Sąd pominął dowód z przesłuchania świadka M. Ś. z uwagi na brak możliwości doręczenia mu korespondencji. Jednocześnie pełnomocnik powoda oświadczył, że M. Ś. wyjechał za granicę, a powód nie zna jego nowego adresu.

Ponadto Sąd oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka M. T., bowiem okoliczności, co do których miałyby zeznawać świadek, wynikały z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D. Sąd uznał za rzetelną i fachową. Podobnie Sąd ocenił zeznania biegłego sądowego złożone na rozprawie. Biegły po dokonaniu analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów oraz źródeł osobowych wydał jednoznaczną w swych wnioskach i spójną opinię w sprawie. Biegły ustalił, że koszt naprawy pojazdu marki B. wynosił 13.139,14 zł. Jednocześnie biegły uznał, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do kwestionowania deklarowanych okoliczności zdarzenia, a uszkodzenia pojazdu B. mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez stronę powodową. Należy tutaj wskazać, iż strony nie kwestionowały opinii biegłego, przy czym powód wskazał, że przebieg zdarzenia potwierdzają inne przeprowadzone w sprawie dowody. Z kolei strona pozwana podniosła, iż to powód powinien przedstawić wszelkie dowody, w szczególności dokumentację fotograficzną, która umożliwiłaby ustalenie okoliczności zdarzenia.

W niniejszej sprawie bezsporne pozostawało, iż w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) doszło do powstania uszkodzeń w zakresie prawego boku pojazdu, zaś pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie OC u pozwanego ubezpieczyciela. Spór ogniskował się jednak wokół kwestii odpowiedzialności pozwanego za szkodę. Pozwany zaprzeczał bowiem, by szkoda mogła powstać w takich okolicznościach, jak podano w zgłoszeniu szkody, gdyż uszkodzenia pojazdów nie korelują ze sobą. Pozwany kwestionował nadto wysokość kosztów naprawy pojazdu wskazywanych przez powoda.

Przechodząc do rozważań prawnych, należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.), w dalszej części uzasadnienia nazywanej również ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po wystąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek a stanem, jaki by zaistniał gdyby zdarzenie to nie nastąpiło. Naprawienie szkody, a więc i odszkodowanie powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody (art. 362 § 2 k.c.). W orzecznictwie utrwalone zostało stanowisko, iż dla pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgnąć do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym. W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynika szkoda. Związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie „przyczyny” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej, ograniczenie tej odpowiedzialności tylko za normalne – typowe, występujące zazwyczaj następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynika, nie wprowadza związku przyczynowego w rozumieniu prawnym odmiennego od istniejącego w rzeczywistości. Zgodnie zaś z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W niniejszej sprawie pozwany nie uznał swojej odpowiedzialności z tytułu szkody powstałej na skutek zdarzenia z dnia 8 sierpnia 2017 r., podnosząc, iż zgłoszone uszkodzenia pojazdu B. nie korespondują z okolicznościami zdarzenia i powstały one w okolicznościach innych niż podane w zgłoszeniu szkody. Rozstrzygnięcie sporu w tym zakresie wymagało wiadomości specjalnych, dlatego też Sąd na wniosek obu stron dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego S. D.. W sporządzonej opinii biegły ustalił, że nie można wykluczyć, by uszkodzenia pojazdu B. powstały jako wynik jednego zdarzenia drogowego. Nadto wskazał, że uszkodzenia tego pojazdu mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez powoda. Jednocześnie biegły zwrócił uwagę, że brak dokumentacji fotograficznej samochodu R. (...) o nr rej. (...), nie daje postaw do kwestionowania deklarowanych okoliczności zdarzenia. Na rozprawie w dniu 25 czerwca 2020 r. biegły podtrzymał opinię pisemną oraz wskazał, że nie można jednoznacznie wykluczyć, iż do zdarzenia nie doszło w deklarowanych okolicznościach. Nadto podniósł, iż nie ma dowodów materialnych, które pozwalałyby na kwestionowanie dowodów osobowych, szczególnie deklarowanego przebiegu zdarzenia. Należało zgodzić się z twierdzeniami biegłego, iż w przypadku wątpliwości ubezpieczyciela sprawcy co do przebiegu zdarzenia, powinno się zbadać wszystkie pojazdy uczestniczące w zdarzeniu. Jednakże podczas postępowania likwidacyjnego po zdarzeniu z dnia 8 sierpnia 2017 r. dokonano oględzin jedynie pojazdu B. należącego do P. G. oraz motocykla K. stanowiącego własność A. Ż., co wynika jednoznacznie z zeznań świadka oraz strony powodowej. Okoliczność, iż ubezpieczyciel nie przeprowadził oględzin pojazdu R. (...) nie może zatem obciążać powoda, a ponadto nie

może prowadzić do wniosku, że do zdarzenia nie doszło w deklarowanych okolicznościach. Za bezzasadny należało uznać przy tym zarzut strony pozwanej, iż to powód powinien przedstawić wszelkie dowody, w szczególności dokumentację fotograficzną, które umożliwiłyby ustalenie okoliczności zdarzenia. Trudno oczekiwać od strony powodowej przedstawienia dokumentacji fotograficznej pojazdu sprawcy, skoro pozwany na etapie postępowania likwidacyjnego nie sporządził takiej dokumentacji. Mając na uwadze ustalenia biegłego w niniejszej sprawie, Sąd oparł się również na zeznaniach świadka A. Ż. oraz powoda P. G.. Przedstawili oni bowiem spójną wersję dotyczącą przebiegu zdarzenia z dnia 8 sierpnia 2017 r. i nie było podstaw ku temu, by odmówić wiarygodności ich zeznaniom. Sąd wziął pod uwagę również ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt I C 308/18 oraz ustalenia poczynione przez Prokuraturę Rejonową T.-Wschód w T. w postępowaniu przygotowawczym o sygn. PR 1 Ds. (...).2018. W obu tych postępowaniach przeprowadzono dowód z opinii biegłego S. D., który ustalił, że materiał dowodowy nie daje podstaw do kwestionowania deklarowanych okoliczności zdarzenia. Nie można było zatem wykluczyć, że do zdarzenia z dnia 8 sierpnia 2017 r. doszło właśnie w okolicznościach deklarowanych przez P. G. i A. Ż.. Podkreślić jednocześnie należy, że w sprawie o sygn. akt I C 308/18 Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. żadaną przez A. Ż. kwotę odszkodowania, zaś dochodzenie w sprawie przeciwko P. G. i A. Ż. o czyn z art. 286 § 1 k.k. zostało umorzone. Biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego, na którym oparł się Sąd, nie było podstaw do kwestionowania twierdzeń powoda, że uszkodzenia pojazdu marki B. powstały w okolicznościach, na które powoływał się powód.

Należy również wskazać, iż strona pozwana kwestionowała wysokość kosztów naprawy wskazywanych przez powoda. Pozwany zwrócił uwagę, że użycie do naprawy pojazdu marki B. nowych części oryginalnych, sygnowanych logo producenta pojazdu, byłoby bezpodstawnym wzbogaceniem powoda. Strona powodowa zaś określiła koszty naprawy pojazdu marki B. na kwotę 12.946,08 zł, zgodnie z fakturą VAT wystawioną przez warsztat naprawczy. Za punkt wyjścia należy przyjąć, że zasadą powinno być ustalanie odszkodowania według części oryginalnych. Z założenia bowiem wykorzystanie właśnie takich części zapewnia przywrócenie pojazdowi stanu poprzedniego pod wszystkimi istotnymi względami. W konsekwencji, w sprawie o odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, gdy w następstwie kolizji uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, poszkodowanemu co do zasady powinno przysługiwać prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta i opatrzonych jego logo. Uprawnienie to, w ocenie Sądu, jest niezależne od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne, a więc najogólniej je określając – części zamienne nie będące częściami oryginalnymi, w tym tzw. części o jakości porównywalnej do oryginalnych. Dzięki bowiem naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan pojazdu jest pod względem technicznym, użytkowym i estetycznym najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania. Zważyć również należy, że nie można na poszkodowanego przenosić ryzyka zastosowania części pochodzących od innych producentów. Skoro naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki. Ze sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegłego wynika, że uzasadnione i konieczne koszty naprawy pojazdu marki B. w celu przywrócenia go do stanu sprzed szkody, z zastosowaniem stawek warsztatów nieautoryzowanych na poziomie 100 zł netto za prace blacharskie i lakiernicze, wyniosły 13.139,14 zł brutto. Dodać warto, że strona pozwana nie wniosła żadnych zastrzeżeń do opinii biegłego również w zakresie ustalonych kosztów naprawy. Jednakże Sąd, mając na względzie zakaz wyrokowania ponad żądanie określony w art. 321 § 1 k.p.c., uznał za zasadne koszty naprawy w wysokości żądanej przez stronę powodową, tj. 12.946,08 zł.

Biorąc pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, Sąd uznał, że powód wykazał, iż uszkodzenia jego pojazdu powstały w wyniku zdarzenia z dnia 8 sierpnia 2017 r., za które odpowiedzialność ponosił posiadacz pojazdu korzystającego z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Niezależnie od sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegłego oraz dokumentów zgromadzonych w sprawie cywilnej i postępowaniu przygotowawczym, Sąd wziął również pod uwagę, że uczestnicy kolizji nie mieli możliwości jej zaaranżowania w taki sposób, żeby wyłudzić odszkodowanie od ubezpieczyciela. Należy bowiem podkreślić, że kierujący pojazdami oraz posiadacz pojazdu marki R. (...) nie znali się wcześniej, co wynika m.in. z uznanych za wiarygodne zeznań świadka A. Ż.. Sąd nie miał zatem wątpliwości co do odpowiedzialności (...) S.A. w W. za szkodę

w niniejszej sprawie. Wskazać przy tym należy, że reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa ona na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, LEX nr 8416). W świetle powyższego wymaga podkreślenia, że pozwany nie udowodnił żadnych okoliczności, które mogłyby wyłączyć jego odpowiedzialność albo obniżyć jej zakres.

Podsumowując, należało uznać, iż roszczenie o zapłatę kwoty 12.946,08 zł było uzasadnione. Mając powyższe na względzie, Sąd na mocy art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 361 k.c. zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda P. G. kwotę 12.946,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 października 2017 roku do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei art. 14 ust. 1 ustawy dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wskazuje, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu 10 sierpnia 2017 r., zaś powód żądał zasądzenia odsetek od dnia 20 października 2017 r., tj. od dnia następnego po wydaniu przez pozwanego decyzji odmawiającej wypłaty odszkodowania. Należało zatem zasądzić ustawowe odsetki za opóźnienie zgodnie z żądaniem powoda.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.141,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty te składała się opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł (zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265/), kwota 648 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz koszty sporządzenia opinii przez biegłego sądowego i udział w rozprawie w łącznej kwocie 876,30 zł.